

KIERAT (2) *sb m*

kierat (2), [**kierad**].

Tesky nie oznaczają é (Cn e jasne); a pochylone.

sg [I kieråd(e)m.] ∅ L kierâcie (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

Urządzenie do wyciągania ciężarów, też miejsce ciężkich robót, gdzie pracowali skazańcy; ergata, ergastulum Cn (2) : [z tej [góry] kruszec kieradem wyciągano LustrKraK II 52.]

[Zwrot: »by w kieracie chodzić«: nie mogą przyść do pokuty/ dla łpraw y trudności świeckich/ ktorými fie ták vpletli/ iż zâwŹze nędznicy by wkierâcie chodzâ. WujPosN 1584 369 (Linde).]

Przen: Ciężka, nieustanna praca (2) :

Wyrażenie przyimkowe: »w kieracie« (2): Nie ieŹtem Theologiem iâko y ty Brâcie/ Ani mi BoŹe day być w tym twoim kierâcie. Prot C2; W tych dniach miałem dwoie pisanie wñ naktore lubo wvstawicznym kieraciemym odpisuię ActReg 124.

Synonimy: baran, haspel, kłoba, koło, kołowrot, wał, wałek, żoraw.

KW